

Det foreslaas, at der skal nedsættes særlige Nævn, eller at de almindelige Nævn skal suppleres med to særlig sagkyndige Personer til at varetage dette Forhold. I Almindelighed vil det vistnok være det heldigste, at der nedsættes særlige Nævn til at tage dette under Overvejelse. I alt Fald vilde jeg mene, at hvis de almindelige Nævn ogsaa skal varetage dette Forhold og derfor skal suppleres med to særlig sagkyndige Personer paa dette Omraade, skal disse sagkyndige Personer kun være raadgivende overfor Nævnene og bør ikke have Stemmeret. En anden Forandring i § 1 er denne, at Ordene i den gældende Lov: „Bestemmelserne i nærværende Lov gælder kun for Lejligheder, der har været beboede før den 11. April 1916“, er gaaet ud. Dette vil med andre Ord sige, at alle Nybygninger kommer til at falde ind under Loven. Jeg nærer nogen Tvivl om Betimeligheden heraf, idet det ganske vil berøve private Lysten til Byggevirksomhed, og vi ved jo intet om, naar der kan indtræde Ændringer i de nuværende overordentlig vanskelige Byggeforhold, saa der kunde skabes Mulighed for private til at genoptage Byggevirksomhed. Det forekommer mig at være et Forhold, som bør overvejes meget nøje, og jeg er ikke sikker paa, om vi ikke gaar de Husejere lovlig nær, som har opført Nybygninger siden 11. April 1916, og som altsaa ikke har været inde under den nuværende Huslejelov, naar vi nu ogsaa drager dem ind under Loven. Det drejer sig dog i Forhold til det hele kun om et Faatal af Bygninger, og jeg er bange for, at vi ved at drage dem med ind under Loven kommer til at lægge for stærkt hemmende Baand paa Byggevirksomheden. Der kan være nok endda, som holder Folk tilbage fra at opføre Nybygninger for Tiden.

Forslagets § 2 bestemmer, at „hvert Nævn skal bestaa af en Formand og 4 andre Medlemmer. Nævnets Medlemmer (undtagen Formanden) skal saa vidt muligt bo i Nævnskredsen“. Jeg tror, det vilde være heldigt, om vi slettede „saa vidt muligt“. Der vil udmærket godt indenfor hver Nævnskreds kunne findes baade Ejere og Lejere, som egner sig til at være Repræsentanter i Nævnet, og det vil vistnok være rigtigst, at vi sørger for, at Medlemmer af Nævnet uden Hensyn til, om de er Ejerrepræsentanter eller Lejerrepræsentanter er bosiddende indenfor Nævnskredsen. Endvidere tror jeg, at det vilde være heldigt, om man i

denne Paragraf indsatte en Bestemmelse om, at hvis et af Nævnets Medlemmer, der er valgt som Ejerrepræsentant, ophører at være Husejer og som saadan Udlejer af Lejligheder, skal han udtrede af Nævnet, ligesom omvendt en Lejerrepræsentant, der er blevet Husejer og dermed Udlejer, ogsaa maa udtrede af Nævnet. Ellers faar Nævnet i Virkeligheden ikke den Karakter, repræsenterende baade Ejer og Lejer, som det naturligt burde have.

Jeg skal derefter gaa over til at omtale nogle Forhold vedrørende § 6. I § 6 er der jo indført adskilligt nyt. Under Punkt 6 A. er 2det, 4de og 5te Stykke nyt, og det fører unægtelig med sig en meget betydelig Udvidelse af Nævnenes Myndighed. Det hedder i § 6, 2det Stykke: „I Tilfælde, hvor Lejen af en Lejlighed er forhøjet siden 1. August 1914, eller hvor Lejligheden første Gang er udlejet efter dette Tidspunkt, bør som Regel yderligere Lejeforhøjelse kun bevilges med et Beløb, der svarer til yderligere Stigning af Driftsudgifter eller til rimelig Godtgørelse for skete Forbedringer“. Her burde man dog vistnok ogsaa for Husejernes Vedkommende tage noget Hensyn til Pengenes faldende Værdi. Den Husejer, som ikke nu kan faa et noget større Overskud af sin Ejendom, end han kunde faa omkring 1. August 1914, vil jo være langt daarligere stillet, økonomisk set, nu, end han var den Gang, og det vilde vistnok ikke være urimeligt, om vi i vor Huslejelov tog et lignende Hensyn, som er taget i den svenske Huslejelov, i hvis § 6, 2det Stykke, som ogsaa vedrører dette Forhold, det hedder: „Saafremt Lejen for en Lejlighed, som har været udlejet for Tiden før den 1. Oktober 1915, overstiger den før nævnte Dag senest gældende Leje med ikke mere end 15 pCt., maa en saadan Lejeforhøjelse ikke optages til Undersøgelse af Huslejenævnet, medmindre Nævnet af Hensyn til, at Lejlighedens Beskaffenhed aabenbart gør den mindre værd, i særlig Grad finder Grund hertil. Hvis Nævnet af Hensyn til særlige Forhold indenfor dets Virksomhedsomraade finder, at den angivne Grænse bør fastsættes til en anden Procentsats end 15 pCt., har Nævnet Ret til derom at træffe Bestemmelse“. Ved en Bestemmelse som denne i den svenske Lov vilde der efter min Opfattelse sikres en rimelig Forhøjelse af Lejen nu i Forhold til Lejen, som den var den 1. August 1914, uden at man derigennem gaar Lejerne for nær.